

Ъ

Самолетът минаваше ниско над саваната на Кения.

Стада антилопи и газели се разбягваха отдолу, уплашени от мотора на малката витлова машина.

Горски беше отпред до пилота, пилотът пък беше годеникът ѝ.

Бизони, а малко по-нататък видяха за първи път и високите шии на подтичващи жирафи.

„Ето това е“ – си каза Горски и погледна наляво, към бъдещия си съпруг. „Всичко, което си пожелах, се сбъдна.“ Докато го гледаше как пилотира, през прозореца зад него мина голяма птица.

- Я, кондор – посочи Горски.

- Какво?

Наложи ѝ се да вика, за да я чуе – шумът от моторите заглушаваше всичко.

- Не е кондор, няма кондори в Африка – отвърна той.

- Орел или лешояд е било – допълни след малко.

„Лешояд“ – колко неподходящо точно в този момент, си помисли Горски.

- Не е било лешояд – каза.

- Какво?

- Нищо – усмихна се Горски.

И после реши, че няма нищо неподходящо. Тя си изживява момент на щастие. Той просто кара самолет. Лешояди дебнат. Три подхода към сегашния момент. Идеално.

Преди една година всичко това щеше да ѝ се стори литература. Сега го живее.

- Искаш ли глътка коняк? – попита и повдигна малкото шишенце подканящо.

Но той ѝ направи знак с глава, че не иска.

- Идеално. Аз пък искам. За лешоядите! – и отпи.

- Конякът е фантастичен. Точно сега – добави след малко, тихичко.

Той я погледна с усмивка, без да знае точно какво казва.